

Prædiken søndag d. 24. februar 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Lukas 6, 27-38.

Radikal og udfordrende kærlighed

I dag begynder Metodistkirkens ekstraordinære General Conference i St. Louis. 864 delegater fra hele verden er samlet for at diskutere og forhåbentlig finde ud af, hvordan vi som kirke i hele verden skal forholde os til vielser af homoseksuelle samt om homoseksuelle mennesker kan være præster i vores kirke.

Forud for dette er gået 40 års drøftelser i Metodistkirken. De seneste år, har diskussionerne været meget meget intense og med fremkomsten af de sociale medier er diskussioneren også tilstede dér.

Præster, teologer, aktivister, lobbyister, hetero- og homoseksuelle diskuterer.

Eller rettere, det gør vi ikke. Vi råber af hinanden og latterliggør hinanden. Det har efterhånden taget et omfang, som gør, at jeg ikke længere deltager i diskussionerne på nettet. Jeg anser det for spild af tid, og god energi.

I kirken er vi også ramt af det, som sker ude i verden, og som er meget tydeligt i det politiske.

Vi lever i en polariseret verden, hvor alt skal være sort eller hvidt. Synspunkter skal stilles hårdt op overfor hinanden og nuancerne synes at være fraværende. jeg savner helt enkelt noget gråt i alt det sorte og hvide.

2 af 6

Der sker også det, når vi diskuterer på dette lave niveau, at vi bliver godt og grundigt trætte af hinanden.

Man bliver træt, når man bliver vrænget af, kaldt øgenavne - homopræsten er et af dem. Når man bliver beskyldt for ikke at tro rigtigt, for ikke at kunne læse bibelen, for ikke at være bibeltro.

Med hensyn til kommentaren bibeltro, som man nogen gange kan læse i debatsider - også udenfor Metodistkirken - så er det rigtigt. Jeg er absolut ikke bibeltro. Jeg tror ikke på en bog.

Jeg tror på Gud, Jesus og Helligånden. I trosbekendelsen siger vi, Jeg tror på Gud Fader, Jeg tror på Jesus Kristus, Jeg tro på Helligånden..... Vi siger ikke jeg tror på bibelen.....

Religionsfænomenologisk set er kristendommen er en åbenbaringsreligion. Gud åbenbarer sig for Moses, Gud åbenbarer sig i Jesus, Guds Ånd åbenbarer sig for mennesker.

Jeg tror på den levende åbenbarende Gud, som elsker os uden betingelser.

Jeg elsker bibelen og alle historierne i den, og jeg mener de i sig selv rummer kraft til menneskers frelse. Det er den eneste bog som jeg i snart fyrre år igen og igen er vendt tilbage til, men det er Gud, jeg tror på.

Jeg har på grund af offentlige udtalelser, hvor jeg ikke tager afstand fra homoseksuelle, hvor jeg ikke udelukker homoseksuelle fra Guds kærlighed, eller fra at kunne tjene som præster og alt muligt andet i vores kirke, fået

trusler, smædebrev, og oplevet at mennesker vender mig ryggen.

Men det værste er næsten, at jeg selv oplever at blive så træt af diskussionerne af jeg opgiver.

Relationerne bliver så slidte, at der også er mennesker, som jeg ikke orker at være sammen med. Jeg magter ikke at høre mere. Jeg magter ikke deres afstandstagen og den afstandstagen, jeg faktisk selv har.

Derfor rammer det mig også hårdt i nakken, når jeg hører de meget radikale ord, som udgår fra Jesus.

Passagerne, som Lukas skriver her, er nogle af de mest profkerende og udfordrende Jesus-ord overhovedet.

Vi vil alle gerne elskes. Det mener vi nærmest er en rettighed, men samtidigt har vi så utroligt svært ved at gøre det selv. Det er da paradoksalt.

Jesus er klar i mælet: "Elsk jeres fjender, gør godt mod dem, der hader jer. Velsign dem, der forbander jer, bed for dem, der mishandler jer. Slår nogen dig på den ene kind, så vend også den anden til. Tager nogen din kappe, så lad ham tage kjortlen med. Giv enhver, som beder dig, og tager nogen, hvad der er dit, så kræv det ikke tilbage. Som I vil, at mennesker skal gøre mod jer, sådan skal I gøre mod dem."¹

¹ Lukas 6,27b-31

4 af 6

Det er udfordringen, som han giver os, hverken mere eller mindre. Det kan ikke gradbøjes, vi kan ikke nøjes med at gøre det overfor udvalgte. Der er ingen undtagelser.

Elsk og gør godt!

Det er lige her, det bliver svært at kalde sig en kristen, og det er lige her, at kæden hopper af.

Man kan finde mange undersøgelser på nettet. Noget af det, som går igen, når man spørger unge mennesker, som ikke kalder sig kristne, eller går i kirke, hvad der er årsagen til det. Så handler deres svar ikke om, at det er forkert musik, eller at præsternes og lægprædikanternes prædikener er ringe. Der handler ikke om, at søndag formiddag er et dumt tidspunkt.

Det handler om de kristne. Det handler om de mennesker, som de møder i kirken.

Det handler om dem, som i deres øjne er fulde af fordomme og ikke selv er i stand til at leve op til det, som de har så travlt med at prædike for andre.

Jeg kan ikke sige andet, at det er jeg skyldig i.

Tænk en gang, hvordan vores verden kunne se ud, hvis enhver aggression blev mødt med kærlighed, hvis enhver angreb blev mødt med den anden kind vendt til. Hvis de pegende fordømmende fingre kun pegede indad mod os selv.

5 af 6

Dette er uden tvivl det mest radikale Jesus nogen sinde har sagt. Men det er også det, som har mest potentiale i sig til at kunne forandre menneskers liv og dermed, hvis vi drømmer stort, kan forandre hele verden.

Tænk, hvis vi kunne tale sammen uden at vi følte os fordømt, og uden at fordømme.

Tænk hvis vi virkelig kunne anstrenge os for at se synspunkter fra den andens perspektiv.

Tænk hvis vi kunne sige og vise til et menneske, som vi er uenige med, at vi elsker og respekterer vedkommende, selvom vi ikke er enige.

Tænk hvis vores kirke i hele verden kunne vise, at vi vil sammenholdet og den fælles tro, og det er ok, hvis det kommer til udtryk på forskellig vis i Congo, i Sibirien og i Danmark.

Tænk hvis vores kirke kunne vise det, som de gamle metodister kalder Holy Conferencing. Der hvor man gennem en konferencens samtaler oplever sig ledt at Guds Ånd, så kærligheden hele tiden er det baggrundstæppe som er bag alt.

Tænk hvis vores kirke, og hvis vi i vores liv, kunne vise verden, at der er en anden vej, hvor kærligheden er svaret, som binder sammen og bygger fro over uenighed fjendskab.

Tænk hvis du og jeg tog Jesus på ordet og turde elske selv vores værste fjende.

6 af 6

Tænk hvis verden så, at vi var dem, der gør som Jesus siger. At verden så det ske, som Jesus bad sine disciple om som noget af det sidste. Næmlig at hele verden ser at vi er hans disciple, ikke på grund af hvad vi siger, men på grund af den kærlighed vi lever ud.²

Kærlighed er svaret. Den er ikke længere den det.

Amen

² JF Joh 13,31-35.